

“ମିଠେ ବରତେ:— ଏହି ପୁରୁଣା ପତିତ ଦୁନିଆରୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିବା ଉଚିତ୍ କାହିଁକିନା ତୁମମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତୁମମାନଙ୍କର ଉନ୍ନତି ଆଧାରରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ ହେଉଛି ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କଥାରେ ଅଛି, ଆତ୍ମା ନିଜର ହିଁ ଶତ୍ରୁ, ନିଜର ହିଁ ମିତ୍ର ଅଟେ, ତେବେ ପ୍ରକୃତ ମିତ୍ରତା କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ଏକମାତ୍ର ବାବାଜୀ ଶ୍ରୀମତରେ ସଦା ସର୍ବଦା ଚାଲିବା ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସଦା ସର୍ବଦା ମନେପକାଇ ସମ୍ପତ୍ତିର ପୁରା ଅଧିକାର ନେବା - ଏହା ହିଁ ପ୍ରକୃତ ମିତ୍ରତା ଅଟେ । ଏହିଭଳି ମିତ୍ରତା କରିବାର ବିଧି ବାବା ହିଁ ବତାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ସଙ୍ଗମୟରେ ହିଁ ଆତ୍ମା ନିଜର ମିତ୍ର ହେଉଛି ।

ଗୀତ:- ତୁନେ ରାତ ଗବାୟୀ ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏମିତି ତ ଏହି ଗୀତ ହେଉଛି ଉକ୍ତିମାର୍ଗର, ସାରା ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଯେଉଁ ଗୀତ ଗାଉଛନ୍ତି ଅଥବା ଶାସ୍ତ୍ର ପଢୁଛନ୍ତି, ତୀର୍ଥ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ସେ ସବୁ ହେଲା ଉକ୍ତି ମାର୍ଗ । ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗ ଏବଂ ଉକ୍ତି ମାର୍ଗ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ, ଏକଥା କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ରର, ଉପନିଷଦ ଆଦି ଏସବୁ ହେଉଛି ଉକ୍ତିମାର୍ଗର ସାମଗ୍ରୀ । ଅଧାକଳ୍ପ ହେଲା ଉକ୍ତିମାର୍ଗ ଏବଂ ଅଧାକଳ୍ପ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରାରବ୍ଧ । ଉକ୍ତି କରି କରି ପୁଣି ତଳକୁ ଖସିବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ିବ । ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମରେ ତୁମମାନଙ୍କର ଆରୋହଣ କଳା ହେଉଛି । ଏହାକୁ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ କୁହାଯାଉଛି । ଜ୍ଞାନ ନିମନ୍ତେ ଗାୟନ କରାଯାଏ ଯେ ଏକ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଯାହାକି ଦ୍ଵାପରଠାରୁ ଚାଲି ଆସୁଛି ତାହା ଶେଷ ହୋଇ ପୁଣି ରାମରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଉ୍ରାମାରେ ଯେତେବେଳେ ତୁମର ୮୪ ଜନ୍ମ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉଛି ତେବେ ଯାଇ ତୁମର ଚତୁର୍ଥ କଳା ଅର୍ଥାତ୍ ଆରୋହଣ କଳା ହେଉଛି ଯାହା ଦ୍ଵାରା ସମସ୍ତଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ ହେଉଛି ।

ଏହି ଅକ୍ଷର ମଧୁ କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ରହିଛି । ଆରୋହଣ କଳା ଦ୍ଵାରା ସମସ୍ତଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ ହେଉଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍ଗତି ଦାତା ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି ନା । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଉଦାସୀ ତ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ରହିଛନ୍ତି । ବହୁତ ମତ ମତାନ୍ତର ରହିଛି । ଯେପରି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖାଯାଇଛି ଯେ କଳ୍ପର ଆୟୁଷ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ, ଏବେ ଶତକ୍ରାନ୍ତୀୟ ମତ ଦେଇଛନ୍ତି କଳ୍ପର ଆୟୁଷ ୧୦ହଜାର ବର୍ଷ ତେବେ କେତେ ଫରକ ହୋଇଯାଉଛି । ଆଉ କେହି ପୁଣି କହିବେ ଏତେ ହଜାର ବର୍ଷ, କଳ୍ପଯୁଗରେ ଅନେକ ମନୁଷ୍ୟ, ଅନେକ ମତ, ଅନେକ ଧର୍ମ ରହିଛି । ସତ୍ସୟୁଗରେ ଏକ ମତ ହେବ । ଏହି ବାବା ବସି ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧୁ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ଶୁଣାଇବାରେ ମଧୁ କେତେ ସମୟ ଲାଗୁଛି, ଏବେ ପରମ୍ପରାନ୍ତ ଶୁଣାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ଏପରି କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ପୁରବରୁ କାହିଁକି ଏସବୁ ଶୁଣାଇଲେ ନାହିଁ । ସକ୍ଲରେ ପାଠପଢ଼ା କରମାନୁସାରେ ହୋଇଥାଏ, ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କର କରମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଛୋଟ ହୋଇଥିବାରୁ ତାଙ୍କୁ ଅଳ୍ପ ଶିଖାଇଥା’ନ୍ତି । ପୁଣି ଯେପରି କରମେନ୍ଦ୍ରିୟ ବଡ଼ ହୋଇଯିବ, ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ଖୋଲିଯିବ । ପାଠପଢ଼ାକୁ ଧାରଣ କରିଚାଲିବେ । ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ କିଛି ଧାରଣା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବଡ଼ ହେଲେ ପୁଣି ବାରିଷ୍ଟର ଜନ୍ମ ଆଦି ହୋଇଥା’ନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧୁ ସେହିପରି ହେଉଛି । କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ଭଲ ଧାରଣା ହୋଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏଠାକୁ ମୁଁ ପତିତରୁ ପାବନ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ତେଣୁ ଏବେ ପତିତ ଦୁନିଆ ପ୍ରତି ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିବା ଉଚିତ୍ । ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ପୁଣି ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆରେ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ପତିତ ଦୁନିଆରେ ଆତ୍ମା ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି, ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମଧୁ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ପବିତ୍ର ଦୁନିଆରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପବିତ୍ର ହେବେ । ଏହା ହେଉଛି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ଏଠାରେ ଯେପରି ରାଜା-ରାଣୀ ସେହିପରି ପୂଜା ହେବେ । ଏହି ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ଵାରା ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ଏହି ସମୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ବାବାଜୀ ସହିତ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛି । ତୁମେମାନେ ତ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବାବାଜୀଙ୍କ ପ୍ରତି ସନ୍ଦେହ ରହିଛି । ଆତ୍ମା ଭିତରେ ବାବାଜୀଙ୍କ ପ୍ରତି ସନ୍ଦେହ ଓ ସମ୍ମାନ ରହିଛି କାହିଁକିନା ବାବାଜୀଙ୍କୁ ଜାଣିଛି, ଏଠାରେ ତୁମେମାନେ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛ । ଶିବବାବାଜୀଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣୁଛ । ସେ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ, ଜ୍ଞାନ, ପ୍ରେମ, ଆନନ୍ଦର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଗୀତା ଜ୍ଞାନ ଦାତା ପରମପିତା, ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଶିବ ପରମାତ୍ମାଭବାତ । ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଅକ୍ଷର ନିର୍ଗତି ଲେଖିବାକୁ ହେବ କାହିଁକିନା ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତିର ତ ଗାୟନ ଅଛି ନା । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକ ଦ୍ଵାରା ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି ତେବେ ନିର୍ଗତି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇଥିବେ । କୃଷ୍ଣ ତ ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ ବୋଲି କେବେ ହେଲେ କହିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରେମରଣା ଦ୍ଵାରା କିଛି ହେଲେ ହୁଏ ନାହିଁ, ନା ତାଙ୍କ (ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ) ମଧୁରେ ଶିବବାବାଜୀଙ୍କର ପ୍ରବେଶତା ହୋଇପାରିବ । ଶିବବାବା ତ ଅନ୍ୟର ଦେଶକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ସତ୍ସୟୁଗ ତ କୃଷ୍ଣାଣ୍ଡକ ଦେଶ ନା । ତେଣୁ ଦୁଇଜଣଙ୍କର ମହିମା ଅଲଗା-ଅଲଗା । ଏହା ହିଁ ମୁଖ୍ୟ କଥା ଅଟେ ।

ସତ୍ସୟୁଗରେ ଗୀତା କେହି ପଢ଼ିବେ ନାହିଁ । ଉକ୍ତି ମାର୍ଗରେ ତ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ପଡ଼ି ଆସିଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗରେ ତ ତାହା

ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଜ୍ଞାନର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ଏବେ ରଚୟିତା ବାବା ହିଁ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ତ ରଚୟିତା ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ରଚୟିତା ଅଟେ । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି — ମୁଁ ମନୁଷ୍ୟ ପୁଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ, ମୁଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ପ୍ରେମର ସାଗର, ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ଅଟେ । କୃଷ୍ଣାତ୍ମକ ମହିମା ହିଁ ଅଲଗା । ତେଣୁ ଏହିପରି ପୁରା ପ୍ରଭେଦ ଲେଖିବା ଦରକାର । ଯାହାକି ମନୁଷ୍ୟ ପଡ଼ି ତୁରନ୍ତ ବୁଝିଯିବେ ଯେ ଗୀତାର ଜ୍ଞାନ ଦାତା କୃଷ୍ଣ ନୁହଁନ୍ତି, ଏହି କଥାକୁ ସେମାନେ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ଅର୍ଥ ତୁମେ ବିଜୟୀ ହେଲ । ମନୁଷ୍ୟ କୃଷ୍ଣାତ୍ମକୁ ପାଇବା ପାଇଁ କେତେ ବ୍ୟାକୁଳ ହେଉଛନ୍ତି, ଯେପରି ଶିବତ୍ମକ ଭକ୍ତମାନେ ଶିବତ୍ମ ଉପରେ ଗଳା କାଟି ଦେବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି, ବାସ୍ ଆମକୁ ଶିବତ୍ମ ପାଖକୁ ଯିବାର ଅଛି । ସେହିପରି ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ କୃଷ୍ଣାତ୍ମକ ପାଖକୁ ଯିବୁ । କିନ୍ତୁ କୃଷ୍ଣାତ୍ମକ ପାଖକୁ କେହି ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣାତ୍ମକ ପାଖରେ ବଳି ଚଢ଼ାଯିବାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଦେବୀମାନଙ୍କ ପାଖରେ ବଳି ଚଢ଼ାଇଥା'ନ୍ତି । ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ କେବେ କୌଣସି ବଳି ଚଢ଼ାଯାଇ ନଥାଏ । ତୁମେମାନେ ଦେବୀ ଅଟ ନା । ତୁମେ ଶିବବାବାତ୍ମକର ହେଉଛ ତେଣୁ ଶିବବାବାତ୍ମକ ଉପରେ ହିଁ (କାସୀରେ) ବଳି ଚଢ଼ୁଛନ୍ତି । ଗାୟତ୍ରରେ ହିଁସାର କଥା ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ତ ଶିବବାବାତ୍ମକର ସନ୍ତାନ ଅଟ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ଶରୀର-ମନ-ଧନ ଶିବବାବାତ୍ମକ ଉପରେ ବଳି ଚଢ଼ାଉଛ, ବାକି ଆଉ କୌଣସି କଥା ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଶିବ ଓ ଦେବୀମାନଙ୍କ ଉପରେ ବଳି ଚଢ଼ାଇଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ଗଉରାଣ୍ଡମେଣ୍ଟ ଶିବ କାଶୀରେ ବଳି ଚଢ଼ାଇବା ବନ୍ଦ କରିଦେଇଛି । ଏବେ ସେହି ଖଣ୍ଡ ହିଁ ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଯେଉଁମାନେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି ତାହା ମଧ୍ୟ ଯେପରି ନିଜ ସହିତ ଗତରୂପା କରିବାର ଉପାୟ ଅଟେ ।

ନିଜ ସହିତ ମିତ୍ରତା କରିବାର କେବଳ ଉପାୟ ରହିଛି ଯାହାକି ବାବା ହିଁ ବତାଉଛନ୍ତି - ପବିତ୍ର ହୋଇ ବାବାତ୍ମକଠାରୁ ପୁରା ବର୍ଷା ନିଅ । ଏକମାତ୍ର ବାବାତ୍ମକ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁଥାଅ, ଏହା ହିଁ ମିତ୍ରତା ଅଟେ । ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ ଜୀବାତ୍ମା ନିଜର ହିଁ ଶତରୁ ଅଟେ । ପୁଣି ବାବା ଆସି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଥିବାରୁ ଜୀବାତ୍ମା ନିଜର ମିତ୍ର ହେଉଛି । ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇ ବାବାତ୍ମକଠାରୁ ବର୍ଷା ନେଉଛି, ସତ୍‌ଗୁଣ ଯୁଗରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାକୁ ବାବା ଆସି ମିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ନିଜର ମିତ୍ର ହେଉଛି, ଏବେ ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି ତେଣୁ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ବାବାତ୍ମକ ମତରେ ହିଁ ଚାଲିବୁ । ନିଜର ମତରେ ତ ଅଧାକଳ୍ପ ଚାଲିଲ । ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ହିଁ ସଦ୍‌ଗତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ, ଏଥିରେ ନିଜର ମତ ଚାଲିପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ତ କେବଳ ମତ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସିଛ ନା । ଏଠାରେ ଭଲକରମ କରିଲେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ ଅମରଲୋକରେ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଫଳ ମିଳିବ । ଏହା ତ ହେଉଛି ମୃତ୍ୟୁ ଲୋକ । ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଫିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ, ତାହା ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥର କରମାନୁସାରେ । କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ତ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣା ହେଉଛି, ଯଦି କେହି ଧାରଣା ନ କରିପାରିଲେ ତେବେ ଏଥିରେ ଶିକ୍ଷକ କ'ଣ କରିପାରିବେ । ଶିକ୍ଷକତ୍ମକୁ କ'ଣ କୁପା ଅଥବା ଆଶୀର୍ବାଦ ମାଗିବେ । ଶିକ୍ଷକ ତ ପାଠପଢ଼ାଇ ନିଜ ଘରକୁ ଚାଲିଯାଇଥା'ନ୍ତି । ସ୍କୁଲରେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଇଣ୍ଟରମେଡ଼ିକର ପ୍ରାରମ୍ଭ କରାଯା'ନ୍ତି - ହେ ଇଣ୍ଟର ଆମକୁ ପାସ୍ କରାଇଦିଅ, ଆମେ ଆପଣଙ୍କଠାରେ ଭୋଗ ଲାଗାଇବୁ । କିନ୍ତୁ ଶିକ୍ଷକତ୍ମକୁ କେବେ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିବା ପାଇଁ କହି ନଥା'ନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ପରମାତ୍ମା ଆମର ପିତା ସହିତ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ବାବାତ୍ମକ ଆଶୀର୍ବାଦ ତ ସଦାସର୍ବଦା ରହିଛି । ବାପା ସର୍ବଦା ପୁଅକୁ ଚାହିଁଥାନ୍ତି, ପୁଅ ଜନ୍ମ ହେଲେ ତାକୁ ଧନ ଦେବି । ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଆଶୀର୍ବାଦ ହେଲା ନା । ଏହା ଏକ କାଇଦା ଅଟେ । ପୁଅକୁ ବାପାତ୍ମକଠାରୁ ବର୍ଷା (ସମ୍ପଦ) ମିଳିଥାଏ । ଏବେ ତ ତମୋପ୍ରଧାନ ହେବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ଯେପରି ବାପା ସେହିପରି ଫିଲା । ଦିନକୁ ଦିନ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନିଷ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଚାଲିଛି । ତତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ହିଁ ଦୁଃଖଧାମ । ଯଦି ଏହାର ଆୟୁଷ ଆହୁରି ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ହେବ ତେବେ ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧି ବିଲୁଲ୍ ହିଁ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି ।

ତୁମମାନଙ୍କର ବାବାତ୍ମକ ସହିତ ଯୋଗ ରହିଛି ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧି ଆଲୋକିତ ହୋଇଯାଇଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେତେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବ ସେତେ ଲାଭ ବଢ଼ି ଚାଲିବ । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ । ଲାଭ ବଢ଼ିଚାଲିଥାଏ । ଯୋଗ ନ କଲେ ଲାଭ ମିଳିବ ନାହିଁ । ଯୋଗ କରିଲେ ଲାଭର ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଚାଲିବ । ଯୋଗ ନ କରି ଯଦି କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବିକରମ କରିବ ତେବେ ଲାଭ କମ୍ ହୋଇଯିବ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା ଅଟେ । ଯୋଗ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମର ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ଲେଖି ମଧ୍ୟ ପାରିବ ଯେ ଏହି ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଜ୍ଞାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତାହା ତ ପ୍ରାରମ୍ଭ ଅଟେ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଲେଖି ଦେବା ଉଚିତ୍ ଯେ ୮୪ ତମ ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ କୃଷ୍ଣାତ୍ମକ ଆତ୍ମା ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପୁନର୍ବାର ଜ୍ଞାନ ନେଉଛନ୍ତି । ବାବା ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେ ସତ୍ତ୍ୱଯୁଗରେ ୯ ଲକ୍ଷ ହିଁ ରହିବେ, ପୁଣି ୧୧ରେ ୧୧ ବୁଦ୍ଧି ହେବ । ସେଠାରେ ବାସ-ବାସୀ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ରହିବେ ନା, ଯେଉଁମାନେ କି ପୁରା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ୮୪ ଜନ୍ମର ହିଁ ଗଣନା କରାଯାଇଥାଏ । ଯିଏ ଭଲ ଭାବରେ ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ କରିବେ ସେମାନେ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଆସିବେ । ଯେତେ ବିଳମ୍ବରେ ଆସିବ ତେବେ ଘରକୁ ସେତେ ପୁରୁଣା ତ କୁହାଯିବ ନା । ନୂଆ ଘର ତିଆରି ହୋଇ ପୁଣି ଦିନକୁ ଦିନ ଆୟୁଷ କମ୍ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ସେଠାରେ ତ ସୁନାର ମହଲ ହେବ, ତାହା ତ ପୁରୁଣା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସୁନା ତ ସର୍ବଦା ଚମକୁଥାଏ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ସଫା ନିଶ୍ଚୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯଦିଓ ଖାଣ୍ଟି ସୁନାରେ ଅଳଙ୍କାର ତିଆରି କରାଯାଏ ତେବେ ମଧ୍ୟ ଶେଷରେ ଚମକ ତ କମ୍ ହୋଇଥାଏ,

ପୁଣି ତାକୁ ପଲିସ୍ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ସରବଦା ଏହି ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯାଉଛୁ । ଏହି ନରକରେ ଆମର ଏହା ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ । ଏହି ଆଖି ଦୃଷ୍ଟି ଯାହା କିଛି ଦେଖୁଛି, ଜାଣିଛି ଏହା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ, ପୁରୁଣା ଶରୀର ଅଟେ । ଏବେ ଆମକୁ ସତ୍ୟଯୁଗ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ନୂଆ ଶରୀର ନେବାକୁ ହେବ । ସେଠାରେ ୫ ଡକ୍ଟର ମଧ୍ୟ ନୂଆ ହେବ । ଏହିପରି ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ ଚାଲିବା ଉଚିତ୍ । ଏହା ପାଠପଢ଼ା ଅଟେ ନା । ଅନ୍ତିମ ସମୟ ପରମ୍ପରାନ୍ତର ତୁମର ଏହି ପାଠପଢ଼ା ଚାଲିଥିବ । ପାଠପଢ଼ା ବନ୍ଦ ହେବା ମାତ୍ରେ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ନିଜକୁ ଛାଡ଼ି ଡାକି ଏହି ଖୁସିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ — ଆମକୁ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଖୁସି କି'ଣ କମ୍ କଥା, କିନ୍ତୁ ତା' ସହିତ ମାୟା ମଧ୍ୟ ଓଲଟା କାମ କରାଇ ନେଉଛି । ୫-୬ ବର୍ଷ ପବିତ୍ର ରହୁଛନ୍ତି ପୁଣି ମାୟା ପଡ଼ିତ କରିଦେଉଛି । ଥରେ ପଡ଼ିତ ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ସେହି ପୁରୁଷ ଅବସ୍ଥା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ମୁଁ ପଡ଼ିତ ହୋଇଯାଇଛି ତେଣୁ ନିଜ ପୁରତି ପୁଣି ଆସିଥାଏ । ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତ କଥା ସମ୍ପୃତିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଜନ୍ମରେ ଯାହା କିଛି ପାପ କରିଛି, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାକୁ ନିଜ ଜୀବନ ବିଷୟରେ ତ ଜଣାଅଛି ନା । କେହି କମ୍ ବୁଦ୍ଧି, କେହି ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଥା'ନ୍ତି, ଛୋଟ ସମୟର ଜୀବନ କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ମନେ ରହିଥାଏ ନା । ଏହି ବାବା (ବରହମାବାବା) ମଧ୍ୟ ଛୋଟ ବେଳର ଇତିହାସ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ସେହି ଘର ଆଦି ମଧ୍ୟ ମନେ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଏବେ ତ ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ସବୁ ନୂଆ ନୂଆ ଘର ହୋଇଯାଇଥିବ । ୬ ବର୍ଷରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ନିଜର ଜୀବନ କାହାଣୀ ମନେ ରହିଥାଏ । ଯଦି ଭୁଲି ଯାଇଛି ତେବେ ମାନୁ ବୁଦ୍ଧି ବୋଲି କୁହାଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜର ଜୀବନ କାହାଣୀ ଲେଖ । ପୁରା ଜୀବନର କଥା ନା । ଜଣାପଡ଼ିଥାଏ ନିଜ ଜୀବନ କେତେ ଚମତ୍କାର ଥିଲା । ଗାନ୍ଧୀ, ନେହେରୁ ଆଦିଙ୍କର କେତେ ବଡ଼-ବଡ଼ ଗୁରୁତ୍ବ ତିଆରି ହେଉଛି । ବାସ୍ତବରେ ତୁମ ଜୀବନ ତ ବହୁତ ମୂଲ୍ୟବାନ ଅଟେ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସୂଚକ ଜୀବନ । ଏହା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ମୂଲ୍ୟବାନ, ଅମୂଲ୍ୟ ଜୀବନ । ଏହାର ମୂଲ୍ୟ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ହିଁ ସେବା କରୁଛ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କିଛି ବି ସେବା କରୁନାହାନ୍ତି । ତୁମର ଜୀବନ ବହୁତ ମୂଲ୍ୟବାନ ଅଟେ, ଯେବେ କି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଜୀବନ ଗଢ଼ିବାର ସେବା କରୁଛ । ଯିଏ ଭଲ ସେବା କରିଥା'ନ୍ତି ସେମାନେ ଗାୟନ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ବୈଷ୍ଣବୀ ଦେବୀଙ୍କର ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ଅଛି ନା । ଏବେ ତୁମେ ସର୍ବା-ସର୍ବା ବୈଷ୍ଣବ ହେଉଛ । ବୈଷ୍ଣବ ଅର୍ଥାତ୍ ଯିଏ ପବିତ୍ର । ଏବେ ତୁମର ଖାଦ୍ୟ-ପାନୀୟ ମଧ୍ୟ ବୈଷ୍ଣବ ଅଟେ । ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରର ବିକାରରେ ତ ତୁମେ ବୈଷ୍ଣବମାନେ ପବିତ୍ର ଅଟ । ଜଗତଅମ୍ବାଙ୍କର ଏହି ସବୁ ସନ୍ତାନମାନେ ବରହମାକୁମାର-କୁମାରୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ବରହମା ଏବଂ ସରସ୍ୱତୀ, ବାକି ପିଲାମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । କରମାନୁସାରେ ଦେବୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କର ପୂଜା ହେଉଛି । ବାକି ସେମାନଙ୍କୁ ଏତେ ଭୁଜା ଆଦି ଦେଇ ଦେଇଛନ୍ତି ସେସବୁ ଫାଲତୁ କଥା । ତୁମେ ଅନେକଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରାଉଛ ତେଣୁ ତୁମକୁ ବହୁତ ଭୁଜା ଦେଇଦେଇଛନ୍ତି । ବରହମାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ୧୦୦ ଭୁଜା ବାଲା, ହଜାର ଭୁଜା ବାଲା ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଏସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର କଥା । ତୁମକୁ ପୁଣି ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ପାରିଣ କରିବାକୁ ହେବ । କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖ ଦିଅନାହିଁ । କାହାକୁ ଓଲଟା-ସିଧା ରାସ୍ତା ବତାଇ ତାର ସତ୍ୟନାଶ କରନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ମୁଖ୍ୟ କଥା ବୁଝାଇବା ଦରକାର ଯେ ବାବା ଏବଂ ତାଙ୍କ ସମ୍ପର୍କକୁ ମନେପକାଅ । ଆରତ୍ତା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଗାୟନ ଏବଂ ପୂଜନ ଯୋଗ୍ୟ ହେବା ପାଇଁ ପକ୍ଷୀ ବୈଷ୍ଣବ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଖାଦ୍ୟ-ପାନୀୟର ଶୁଦ୍ଧତା ସହିତ ପବିତ୍ର ମଧ୍ୟ ରହିବାକୁ ହେବ । ଏହି ମୂଲ୍ୟବାନ ଜୀବନରେ ଇଶ୍ଵରୀୟ ସେବା କରି ଅନେକଙ୍କର ଜୀବନକୁ ଗ୍ରେଷ୍ଠ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଏପରି ଯୋଗ ଲାଗାଇବାକୁ ହେବ ଯାହା ଦୃଷ୍ଟି ଆତ୍ମାର ଲାଭ ବଢ଼ିଚାଲିବ । କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବିକରମ କରି ଆତ୍ମାର ଲାଭ କମ୍ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ନିଜ ସହିତ ମିତ୍ରତା କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଦେହ-ଅଭିମାନର ରାଜକୀୟ ରୂପକୁ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରୁଥିବା ସାକ୍ଷୀ ଏବଂ ଦରଷଟା ହୁଅ । ଅନ୍ୟର କଥାକୁ ସମ୍ମାନ ନଦେବା ବା ଖଣ୍ଡନ କରିଦେବା - ଏହା ମଧ୍ୟ ଦେହ-ଅଭିମାନର ରାଜକୀୟ ରୂପ ଯାହାକି ନିଜର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଅପମାନ କରାଇଥାଏ, କାର୍ଯ୍ୟକିନା ଯିଏ ଖଣ୍ଡନ କରିଦିଏ ତା' ଭିତରେ ଅଭିମାନ ଆସିଯାଏ ଏବଂ ଯାହା କଥାକୁ ଖଣ୍ଡନ କରିଦିଏ ତାକୁ ଅପମାନ ଲାଗିଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ସାକ୍ଷୀଦରଷଟାର ବରଦାନକୁ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରଖି, ତ୍ରାମାର ଭାଲି ବା ତ୍ରାମା ଜ୍ଞାନର ସମ୍ପ୍ରତି ରୂପକ ପଟି ଅର୍ଥାତ୍ ବନ୍ଧନ ଭିତରେ ରହି ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ କରମ କରିବା ସହିତ ମୁଁ ପଣିଆର ଏହି ରାଜକୀୟ ରୂପକୁ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରି ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର କଥାକୁ ସମ୍ମାନ ଦିଅ, ସ୍ନେହ ଦିଅ, ତେବେ ସେମାନେ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ତୁମର ସହଯୋଗୀ ହୋଇଯିବେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- - ପରମାତ୍ମ ଶ୍ରୀମତ ରୂପୀ ଜଳ ଆଧାରରେ କରମରୂପୀ ବୀଜକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କର ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***